

na poti pred županovim travnikom. Kako dirja domov! Kakor bi bila cela tolpa popadljivih psov za njim! Doma pa takoj v svojo izbico. Kaj je tam storil, to sta videla samo Jezušček in njegov sveti angel varuh. Bilo je pa tisto tako lepo, da se je Jezušček smehljal in angel varuh ni več jokal.

(D. fr. Kind 1931.)

J. E. Bogomil:

Pri Kralju in pri Kraljici.

V mesecu oktobru je sveti oče Pij XI. odkazal prostor prazniku Jezusu Kristusu, našemu Kralju. Iz prejšnjih časov sem, zlasti iz dni papeža Leona XIII., je pa oktober posvečen spominu Marije Kraljice svetega rožnega venca. Združimo ta obojni spomin in častimo ta mesec našega najvišjega Kralja in našo najvišjo Kraljico.

Vsako leto beremo, da obiskujejo zemeljski kralji in vladarji pokrajine svojih kraljestev in kako se ljudstva pripravljajo za kraljev prihod, kako drugod kralja in kraljico staro in mlado navdušeno pozdravlja. Saj je kar prav tako! Ljudstvo, ki svojega vladarja odkrito ljubi, ne more biti slabo ljudstvo.

Vsako leto, pa tudi beremo, kako se del človeškega rodu trudi, da bi zatrl vsako misel, vsak spomin na nebeškega Kralja. Zlasti vam, otroci, bi ta rod rad zastrupil srce. Nespamet, da je ni večje!

Prisegajmo ta mesec zvestobo Kralju večnosti in njegovi sveti Materi in Kraljici. Prva misel naša zjutraj naj bo: »Kristus je moj kralj! Naj živi in vlada ne samo v nebesih, ampak tudi na zemlji!« In zvečer zaspimo z mislijo na dobro Kraljico nebes in zemlje.

V cerkvenih molitvah pri sveti maši se nekaterikrat bere lepa misel: Bogu služiti, se pravi, kraljevati. Oprimate se tudi vi, otroci, te misli. Kraljujte! Sami nad seboj, nad svojimi razvadami, nad vsem svojim delovanjem in ravnanjem. Kdor Bogu prav služi, je kralj; kdor mu službo odpove, postane suženj greha in strasti.

Molimo pa tudi za tiste nesrečne ljudi, ki Kristusu in njegovi sveti Materi nasprotujejo. Tako bomo najbolj podobni svojemu Kralju, čigar prva beseda na lesu svetega križa je bila: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!« Ko bi ti ljudje samo malo vedeli, kam bodo s svojim brezverstvom svet zapeljali, nikdar bi se ne bili podali na pot brezverstva.

Jar. Hloušek-Jožef Gruden:

O vrabcu z odstriženim jezičkom.

Že dolgo je tega, kar sta živela v čedni hišici konci vasi starček in starka.

Neki dan je sedel starček pred hišo, pa je videl, kako se je krokar zagnal za vrabcem. Vrabec je vreščal, krokar je bil vanj s perotmi in zdaj zdaj bi ga bil razkljuval. Starček je pograbil krepelce, odpodil krokarja, vrabca pa nesel v hišo in zaprl v kletko.

Vrabec je bil v hiši rad, in kadar mu je starček natrosil zrnja, je veselo zobal. Privadil se je starčka, ki mu je vsako jutro odprl kletko. Vrabec je frkal po hiši in po dvorišču in zletel v kletko samo tedaj, kadar je zagledal mačko. Starček in starka sta imela ptička rada.

Njima nasproti je pa stanovala neprijazna, nevoščljiva ženska. Ni privoščila vrabčku, da se mu pri starčku tako dobro godi, pa tudi starčku in starki je zavidala veselje, ki sta ga imela z vrabcem.

Nekoč sta šla starček in starka na semenj in je bil vrabec sam doma. Sosea je sušila na dvorišču seme. Ko je stopila za nekaj časa v vežo, je priletel vrabec in nekaj semena pozobal. Čez čas se je sosea vrnila in vpila: »Kdo mi je ukradel seme?«

Vrabček je priletel in povedal: »Jaz sem ga nekaj pozobal. Mislil sem, da si ga meni nasula.«

Toda sosea je kričala, da ona ne bo živila takšne zanikarne družine. Pograbila je škarje in hotela